

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**DE VITA || ET MORIBVS IGNA-||TII LOIOLAE,|| QVI
SOCIETATEM IESV || fundauit, Libri III.|| Auctore Ioanne
Petro Maffeo, pres-||bytero Societatis eiusdem.|| Ex
auctoritate superiorum.||**

Maffei, Giovanni Pietro

Köln, 1585

VD16 M 110

Palæstinæ loca sancta perlustrat. Cap. XIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68259)

turpiter peccantes obiurgare perrexit, diuinæ prouidentiaē ope subnixus: cuius beneficio factum est, vt ad insulam sceleri destinatā appropinquantes nauatā, aduerso repente vento reiecti, volētes nolentes Ignatium in Cyprum vsque peruenerint: vbi cum stare ad salinas peregrinam nauē, de qua supra diximus, audisset, illuc itinere terrestri se contulit: in eamque gratis admissus, nihil plus viatici secum intulit, quam in priores intulerat, Christo vno videlicet fretus, qui tota illa nauigatione se illi non semel ostendit; eumque magnopere confirmauit, ac denique incolumen ad portum Palæstinæ perduxit.

Palæstina loca sancta perlustrat.

Cap. XIV.

INDE cum cætera peregrinorum turba progressus, vt ad conspectum sacratissimæ vrbs est ventum, incredibile ex ipso illius intuitu cepit animo voluptatem: ac deinceps partim in comitatu, partim etiam solus, loca illa Christi Domini, MARIAE virginis, & Apostolorum nobilitata vestigijs,

cxi-

eximio quodam animi fructu venera-
 bundus haud semel obiit: modo in-
 ty quondam templi reliquias, modo
 sepulchra Prophetarum intuens: hic
 nascentis & vagientis, illic docentis, &
 miracula patrantis filij Dei monimen-
 ta considerans. Vbi vero ad loca eius-
 dem acerbiſſimis poenis insignia, & mo-
 rientis in cruce sanguine consecrata,
 atque ad defuncti sepulchrum accede-
 ret; effusus in lacrymas humo pia oscu-
 la imprimere, immortales agere Do-
 mino gratias, incredibili quadam spiri-
 tus dulcedine & suauitate compleri.
 Ad hæc antiquum beatissimæ Virgi-
 nis domicilium, itemque locum insti-
 tuto primum Eucharistiæ mysterio, &
 sancti Spiritus aduentu memorandū,
 & alia eiusmodi quàm plurima, quæ
 per otium deinde reuiseret, à mystago
 go quàm accuratissime addiscere. E-
 rat Ignatio iam diu deliberatum, vt di-
 ximus, in augustis illis Iudææ sedibus
 pedem figere, atque ad conuertendos
 ad Euangelij lucem infideles toto pe-
 ctore incumbere; quod non reperiret
 vel vbi sanctius in terris vitam dege-

ret, vel in quo munere fructuosius operam collocaret. Neque, plurimis iam experimentis diuinae bonitati confidere, & in diem paruoque viuere assuetum, rerum quae ad corpus pertinent, habebat cura vlla sollicitum. Id vero laborabat vnum, fragilitatis humanae videlicet conscius, ne spiritui quotidie deficienti, & noxarum sordes aliquas contrahenti, opportuna sacrae poenitentiae ablutio, & caelestis panis alimenta deessent. Quam ad rem idoneum ratus ministerium fratrum est Franciscana familia, qui loca illa religiosa tuentur, & peregrinis aduenientibus praesto solent esse, adit ille ad custodem coenobij, ac litteras ei, quas ex Italia commendatitias attulerat, reddidit; & quod ad conversionem infidelium attinet, nihil ei suorum consiliorum impertit; voluntatem vero suam in eisdem sedibus commorandi habitandi que demonstrat: rogat proinde, uti se fratres dumtaxat tecto recipiant, sibi que confessionis & Eucharistiae sacramenta ministrent: se, quae ad victum cultumque spectent, nullo prorsus eorum incommodo curatu.

turū. Custos, partim commendatione amicorum, partim postulati moderatione permotus, bene sperare iubet Ignatium, ita tamen, ut rem in aduentū Prouincialis ministri differret, qui per eos dies in Bethleem oppido versabatur. nec dubitauit Ignatius, quin æquè facilem Prouincialem esset habiturus, atque custodem habuerat. itaque cum reditus iam peregrinorum instaret, literas ad amicos in Occidentem scribere aggressus est, quibus eos de suo statu faceret certiores. Cùm igitur maximè scriberet, quòd in posterum diem peregrinis erat indicta profectio; ecce tibi à custode nuntius, adesse Prouincialem, & Ignatium accersere. ad quem bonæ spei plenus cum extemplo adiisset, collaudat ille primo piam hominis voluntatem: sed re apud se diligentius deliberata, videri sibi ait fatius, ut recedat; id què cum alias ob causas, tū vero quòd ante id tempus nonnulli eodem studio accēsi, dum securius vagantur, à Turcis excepti, vel misere periissent, vel certe in acerbe seruitutis calamitatem incidissent, quos deinde p-

pter officium ac vicinitatem Franciscani fratres non sine magno coenobij detrimento redimere cogebantur. proinde se in diem insequentem cum ceteris peregrinis ad iter accingeret. Ad quæ cum ita respondisset Ignatius, vt sibi certum fixumque esse affirmaret, Hierosolymis omnino restare; simulque modeste significaret, se, quamuis aliter sentiēte Prouinciali, nequaquam, nisi aliqua oblata religione, à proposito recessurum: tum ille potestatem se a summo Pontifice habere subiunxit, sacris interdicensi si quis inuito se ibidem remanere conatus esset: iamque potestatis eius diploma proferre parati, confestim Ignatius, vt omnia ecclesiastica iura & imperia valde reuerbatur, nihil prolato opus esse respondit, credere se quæ diceret, & quoniam ita iuberet, dicto audientem fore. Dum igitur ad hospitium tendit moerens, vt se ad reditum compareret, acris illum incessit repente cupiditas montis Oliueti illius celeberrimi reuisendi, quo in summo cernuntur adhuc IESV Christi ascendentis in coelum expressa vestigia:

stigia: ac ne quis forte in tantis temporis angustijs impedimento sibi esset, re nemini patefacta, & (quod periculosus est) nullo propter inopiam Turca secum adhibito, ex ijs qui mercede cōducti peregrinis in ea regione p̄sidio sunt; solus ad montem excurrit: cumque à custodibus nō admitteretur, cultellum è calanaria theca detractum mercedis loco ijs dedit, sacri mōtis cacumen subiit alacer, & diuinorum pedum notas multa cum prece & ingenti gaudio veneratus, ad Bethphage p̄perauit: vbi dum singula curiose perlustrat, subiit illius animum subito, minus diligenter in Oliueti fastigio se se animaduertisse, vtra ex cœli plaga dextrum, vtra sinistrum esset Christi vestigium: qua dubitatione quasi quibusdā calcaribus incitatus, illico ad montem recurrit, adnotauitque intentis oculis vel minutissima quæque sic, vt locus in posterum dubitationi non esset: vsque adeo inexplebile studiū sacrosancta illa redemptionis humanæ monumenta, & incunabula Christianæ religionis penitus etiam atque etiam co-

E 4 gnos-

gnosendi recolendiq; mentem eius inuaserat. Interea cum abesset diutius, nec in turba peregrinorum appareret, ad Franciscanos defertur, desiderari ex eo numero Ignatium. Franciscani suspicati id quod erat, ac veriti ne per eam solitudinem Ignatius in aliquod vitam vel seruitutis discrimen incurreret; Armenium quemdam in eo cenobio ministrantem, ad illum perquirendum celeriter mittunt. qui descendentem ex Oliueto commodum Ignatio factus obuiam, fuste primum, ac truci vultu acriter minitari, ac temeritatem asperè admodum increpare, deinde immissa manu, & brachio ferociùs apprehensum ad diuersorium trahere minime sane renitentem, quin etiam nouo caelestis gaudij rore perfusum, quod inter eas contumelias Christum sibi presentem, & usque ad hospitium praecurrentem, & incredibilem quodam genere consolationis aspiceret.

In Hispaniam redit.

Cap. XV.

Vt